

คำโปรย

เรื่องสั้น

บ้านเล็กในความทรงจำ The Tiny House

บ้านหลังเล็กๆ ในชนบทนิวซีแลนด์ คือจุดเริ่มต้นของทุกความทรงจำ การจากไปเพื่อตามหาฝันคือบทแรกในชีวิตผู้เป็นลูก การจากไปอย่างไม่มีวันกลับคือบทสุดท้ายของชีวิตผู้เป็นพ่อ การกลับมาครั้งนี้ของ 'โจนาธาน' ไม่ใช่แค่การบอกลาคนที่รัก แต่คือการเริ่มต้นใหม่บนรากเหง้าเก่าๆ กับแม่ ผู้เป็นเสาหลักสุดท้าย และเสียงหัวใจเต้นของพ่อที่ยังดังก้องในความทรงจำท่ามกลางกลิ่นไม้ ฝุ่นเลื้อย และความเงียบสงบของธรรมชาติ เขาจะเรียนรู้ที่จะเยียวยา เติบโต และค้นพบว่าบ้านหลังเล็กๆ แห่งนี้... บรรจุความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไว้ทั้งหมดแล้ว

สารบัญ

หน้า 05, ตอนที่ 1: จดหมายที่ไม่เคยอยากได้อ่าน

หน้า 12, ตอนที่ 2: การเดินทางกลับบ้านที่ยาวนานยิ่งกว่าสายการบิน

หน้า 20, ตอนที่ 3: คำบอกเล่าสุดเจ็บปวดจากแม่

หน้า 27, ตอนที่ 4: ศพที่ไร้ซึ่งความทุกข์ทรมาน

หน้า 41, ตอนที่ 5: การจากไปท่ามกลางธรรมชาติ

หน้า 49, ตอนที่ 6: ความเจ็บหลังงานศพ

หน้า 61, ตอนที่ 7: คำสัญญา: Tiny House, But Living Big

หน้า 77, ตอนที่ 8: ก้าวแรกสู่ฝันกับเสียงค้อน

ของลุง

หน้า 94, ตอนที่ 9: การพบกันที่หน้างานและ
รอยยิ้มของอลิซ

หน้า 109, ตอนที่ 10: ความรักที่ก่อร่าง
ระหว่างโจนาธานและแพนงาน

หน้า 123, ตอนที่ 11: การนำอลิซมาเจอแม่

หน้า 138, ตอนที่ 12 : แผนการในอีกสองปีและ
ความฝันของอลิซ

หน้า 05, ตอนที่ 13: สองปีแห่งการลงมือทำและ
ความผูกพัน

หน้า 162, ตอนที่ 14: คืนวันที่ระเบียงกับ
ดวงดาวและคำสอนของพ่อ

หน้า 188, ตอนที่ 15: การชวนไปชายหาดและ
ความลึกลับ

หน้า 204, ตอนที่ 16: การเริ่มต้นใหม่และคำขอ
นิรันดร์บนหาดทราย

ตอนที่ 1

จดหมายที่ไม่เคยอยาก ได้อ่าน

เสียงแจ๊สเตือน ของอีเมลดังขึ้นในขณะที่
โจนาธานกำลังประชุมกับทีมที่ซิดนีย์ เขาเลื่อนดู
อย่างรวดเร็ว ตาเหลือบไปเห็นชื่อ ผู้ส่งเมลล์ นั่นคือ
'แม่'

หัวใจเขาหวาดห่วนเล็กน้อย เพราะปกติแล้วแม่
จะไม่ส่งอีเมลมาเลยส่วนใหญ่เป็นข้อความสั้นๆ
หรือไม่ก็วิดีโอคอลล์

เขาเปิดอีเมลนั้นทันทีที่ประชุมเลิก

ข้อความสั้นๆ ง่ายๆ แต่ทำลายทุกสิ่งในตัวเขาลง
ในพริบตา

"โจนส์ ลูก... พ่อจากเราไปแล้ว เมื่อสามวันก่อน
แม่จัดการทุกอย่างรอลูกอยู่ บ้าน... กลับมา ส่ง

พ่อ และเป็นการเดินทางครั้งสุดท้าย (ส่งพ่อให้ถึง
ที่สุดเกิดนะ)”

ประโยคสุดท้ายที่แม่เขียนทำให้เขารู้สึกได้ถึง
ความอ่อนแรงแและความเศร้าที่แม่พยายามเก็บไว้
คำว่า ‘บ้าน’ ในตอนนี้ รู้สึกไกลและใกล้พร้อมกัน
อย่างเจ็บปวด

โจนาธานนั่งอยู่บนเก้าอี้อันเย็นชาสำหรับการ
ประชุม เขารู้สึกเหมือนว่าทุกอย่างรอบตัวกำลัง
หมุนไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่หัวใจเขานั้นหนักอึ้ง
จนแทบจะล้นเหลว ไม่อยากเชื่อว่าเขาได้รับข่าว
ร้ายในลักษณะนี้ แค่เมื่อสามวันก่อน พ่อของเขา
ยังมีชีวิตอยู่ และตอนนี้โลกของเขากลับสลายลง
ในเพียงแค่ข้อความเดียว

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอีกครั้ง จ้องมองไปที่ข้อความในอีเมลอย่างทอดถอนและพยายามรวบรวมสติ ขณะที่ภาพของพ่อวิ่งผ่านเข้ามาในใจ ภาพความทรงจำที่ชัดเจนที่สุดคือวันอาทิตย์ที่พวกเขาั่งดูฟุตบอลด้วยกันบนโซฟา ภาพนั้นยังคงสดใส ทั้งเสียงหัวเราะและการทะเลาะกันในเกมที่พ่อของเขาชอบทุกๆ วินาที

“กลับบ้าน”

เสียงของแม่ในใจเขาย้ำเตือน ตั้งแต่เขาย้ายไปซิดนีย์เพื่อทำงาน เขาแทบไม่ค่อยมีเวลาหรือโอกาสกลับไปเยี่ยมพ่อแม่ที่บ้าน การโตขึ้นทำให้เขาต้องห่างเหิน และตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าช่วงเวลาเหล่านั้นมีค่าเพียงใด

เขาลุกขึ้นยืน และเอามือกุมที่ต้นคอ รู้สึกถึงความเหนื่อยล้าในทุกๆส่วนของร่างกายท่ามกลางเสียงพูดคุยของเพื่อนร่วมงานที่ตื่นเต้นเกี่ยวกับโปรเจกต์ใหม่

โจนาธานกลับรู้สึกเหมือนถูกเก็บตัวอยู่ในกรงเหล็ก เขาตัดสินใจเดินออกจากห้องประชุม ไม่สนใจสายตา และความอยากรู้อยากเห็น ที่ตามมาหรือคำถามที่รออยู่

เขาต้องกลับบ้าน... เขาต้องทำตามคำขอของแม่ และส่งพ่อในทางที่เป็นเกียรติ ซึ่งตอนนี้ความรู้สึกของเขาถูกผสมผสานไปด้วยความเศร้าและความคิดถึง ก่อนไปถึงที่หมาย เขาจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมทั้งในด้านอารมณ์และจิตใจ เพื่อเผชิญหน้าและรับมือกับความสูญเสีย

ที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของเขา เขารู้ว่า การเดินทาง
ครั้งนี้จะเปลี่ยนแปลงทุกอย่างไปตลอดกาล...

โจนาธานออกจากสำนักงานและเดินไปตาม
ถนนที่เต็มไปด้วยผู้คน เขารู้สึกเหมือนกับว่า
โลกรอบตัวยังคงหมุนไปอย่างปกติ แต่เขากลับ
รู้สึกว่างเปล่า เชื่อมโยงกับความสูญเสียที่เขา
กำลังจะเผชิญหน้า การไปบ้านเกิดครั้งนี้ไม่ใช่
แค่การกลับบ้านเท่านั้น แต่เป็นการกลับไปสู่
ความทรงจำและความรักที่เขาได้แบ่งปันกับพ่อ

การกลับบ้านครั้งนี้ไม่ใช่เพียงการกลับไปสู่
ความทรงจำ แต่เป็นการเริ่มต้นบทใหม่ในชีวิต
ของเขา และเขาเตรียมใจให้พร้อมที่จะยืนหยัด
เคียงข้างแม่ สู้กับความเศร้าและภูมิใจในความ
รักที่พ่อได้มอบให้เขา เขารู้ว่าแม้วันนี้จะเต็มไปด้วย

ด้วยดวงดาวที่มีดมืด แต่ยังมีแสงสว่างจากความ
รักและความทรงจำที่จะคอยนำทางเขาไป
ข้างหน้า

ตอนที่ 2

**การเดินทางกลับบ้านที่
ยาวนานยิ่งกว่าสายการบิน**

การนั่งเครื่องบินจากซิดนีย์กลับไครสต์เชิร์ชใช้เวลาไม่ถึงสี่ชั่วโมงแต่มันคือการเดินทางที่ยาวนานที่สุดในชีวิตของโจนาธาน ทุกนาทีที่ผ่านไปคือการที่ความทรงจำเกี่ยวกับพ่อพากันวิ่งวนในหัว ไม่ว่าจะเป็นตอนที่พ่อสอนเขาเลื่อยไม้ครั้งแรก ตอนที่พาเขาไปตกปลา ตอนดูเขาเพราะชนชนล้มลงมาแขนแตก ภาพทั้งหมดนั้นชัดเจนราวกับว่าเกิดขึ้นเมื่อวาน

น้ำตาไหลโดยที่เขาไม่รู้ตัวมันคือน้ำตาของความเจ็บปวด ความรู้สึกผิดที่ไม่สามารถกลับมาเยี่ยมพวกเขาได้บ่อยๆ และความสูญเสียอย่างสุดซึ้ง

เขารู้ตัวว่าเขาไม่มีโอกาสได้พูดกับพ่ออีกแล้ว ทุกครั้งที่นึกถึงใบหน้าเหี่ยวบนและรอยยิ้มอบอุ่น

ของผู้ชายคนนี้ แทบจะทำให้หัวใจแหลกสลาย
การเดินทางที่ดูเหมือนจะง่ายดายในความเป็น
จริงกลับกลายเป็นการทบทวนความทรงจำที่
เจ็บปวด

เมื่อเครื่องบินลงจอดที่สนามบินไครสต์เชิร์ช
เสียงลมหายใจที่โล่งขึ้นทำให้ใจนาธานรู้สึก
เหมือนเขาเพิ่งกลับ มาจากการผจญภัยแต่
ความจริงที่รออยู่ข้างนอก นั้นหนักหน่วง เขา
ก้าวออกจากเครื่องบินและสัมผัสได้ถึงความเป็น
ของอากาศที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลง แตกต่างจาก
อุณหภูมิอุ่นๆ ในซินีย์ แต่เจ้าของบ้านหลังนี้
กลับไม่อยู่แล้ว

ในระหว่างการเดินทางกลับบ้านเขาเห็นครอบครัวที่มีความสุข คนที่รอคอยกันอย่างอบอุ่น มัน

ยิ่งทำให้เขารู้สึกโดดเดี่ยวในใจ แม้เขาจะมี
น้องสาวที่รออยู่ ซึ่งอายุ ยังเป็นเด็กอยู่มาก แต่
การสื่อสารกับน้องก็ไม่เหมือนกัน พ่อ คือคนที่
เขาไว้ใจที่สุด เป็นผู้ชายที่เคยมีคำแนะนำให้ใน
เวลาที่ยากลำบาก

"รู้ไหมว่าพ่อเขาเป็นคนที่แข็งแกร่งมาก" แม่ส่ง
ข้อความ ผ่านทาง โทรศัพท์

"แต่พ่อเขารู้ว่าลูกก็รักเขามากแค่ไหน"

โจนาธานพยักหน้า

เขาอยากให้พ่อรู้ว่าเขาจะทำให้พ่อภูมิใจ เขาจะ
จดจำทุกสิ่งที่พ่อสอน และจะไม่ให้ความรักที่พ่อ
มีต่อเขาหายไปกับตัวเขาเอง

ในคำคืนที่เต็มไปด้วยความเจ็บงัน และดาวที่
ส่องแสงอยู่บนท้องฟ้า เขาเข้าใจว่าความทรงจำ
จะยังคงอยู่กับเขา เขาต้องใช้มันเป็นแรงกระตุ้น
ในการก้าวเดินต่อไปแม้ว่าโลกจะไม่เหมือนเดิม.

โจนาธานกลับถึงสนามบินไครสต์เชิร์ชหลังจาก
การเดินทางที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนกลับจากการ
ผจญภัย แต่เขากลับต้องเผชิญกับความเหงา
และความเศร้าที่เกิดจากการไม่มีพ่ออยู่กับเขา
อย่างไรก็ตาม เขาและน้องสาวที่หลงมาเกิดอายุ
ยังน้อย และยังมีความทรงจำดีๆ ที่พ่อเคยสอน
และรักพวกเขาเสมอ ซึ่งจะเป็นแรงกระตุ้นให้เขา
ก้าวเดินต่อไปในโลกที่ไม่เหมือนเดิม.

ในคำคืนนั้น โจนาธานนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นที่เคย
เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและความอบอุ่น ตอนนั้น

กลับเงยบลงเหลือเพียงเสียงนาฬิกาตีบอกเวลา
และเสียงลมพัดผ่านหน้าต่าง แม้จะมีน้องสาวอยู่
ข้างๆ แต่ความรู้สึกกว้างเปล่ากลับเติมเต็มอากาศ
รอบตัวเขา

เขาเริ่มคิดถึงพ่อผู้ซึ่งเคยทำให้บ้านหลังนี้มีชีวิต
ชีวา คำแนะนำและบทเรียนที่พ่อสอนเขายังคงดัง
ก้องอยู่ในใจ ทั้งในช่วงเวลาที่เขาเผชิญความ
ยากลำบากและในช่วงเวลาที่เขาประสบ
ความสำเร็จ พ่อสอนให้เขามีความเข้มแข็งและ
ไม่ยอมแพ้ แม้เมื่อเขาต้องเผชิญกับการสูญเสีย

"พ่... แม่บอกพ่ออย่าไม่กลับและหนูก็วาดรูปไว้ให้
พ่อดูด้วย พ่อจะภูมิใจในตัวหนู"

น้องสาวพูดพลางมองเข้าไปในตาของเขา ราว

กับจะสื่อสารความรู้สึกที่เก็บไว้ในใจของเธอ แต่ทุกคนไม่ได้บอกความจริงกับเด็ก ที่บอกไปก็ไม่เข้าใจการจากไปของการตาย

โจนาธานหันไปมองน้องสาว เขาหยิบภาพถ่ายเก่าที่ถ่ายร่วมกันขึ้นมาดู ภาพที่พ่อและเขาทั้งคู่ยิ้มแย้มในวันสำคัญต่างๆ คำสัญญาที่เขาเคยให้กับพ่อแอบเข้ามาในใจเขาจะไม่ปล่อยให้ความรักและคำสอนของพ่อเสียหายไป เขาจะไข่มั่นเป็นแรงบันดาลใจในการก้าวเดินต่อไป แม้ว่าทางข้างหน้าอาจเต็มไปด้วยอุปสรรค

"ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมจะทำให้ดีที่สุดเพื่อพ่อ"

โจนาธานพูดด้วยน้ำเสียงที่มั่นใจ ความมุ่งมั่นในใจเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้ง น้องสาวของเขามองเขา

ด้วยความหวัง รอยยิ้มค่อยๆ เริ่มปรากฏบน
ใบหน้าของเธอแม่ในคำคืนที่มีดมนที่สุด ความ
หวังก็ยังคงส่องสว่าง

การเดินทางยังคงดำเนินต่อไป แต่โจนาธานรู้ว่า
ทุกก้าวที่เขาเดิน ยังคงมีพ่ออยู่เคียงข้างในหัวใจ
ของเขา และเขาจะไม่เดินเดียวดายอีกต่อไป
เพราะความรักที่ไม่เคยจางหายของพ่อจะอยู่
เคียงข้างเขาเสมอ

ตอนที่ 3

**คำบอกเล่าสุดเจ็บปวด
จากแม่**

ระหว่างดื่มชาคู่กันในห้องนั่งเล่นโจนาธานดู
ความว่างเปล่าเพราะขาดเก้าอี้ตัวโปรดของพ่อ
ไป แม่ก็เริ่มบอกเล่าเรื่องราว

“พ่อเป็นมะเร็งปอด... ตรวจเจอตอน ระยะสุดท้าย
แล้ว”

แม่อ่านด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่สั่นเครือ

“เขาไม่ให้แม่บอกลูก เขาบอกว่าไม่อยากให้ลูก
ต้องกังวล และ ขัดขวางการใช้ชีวิตและอาชีพ
ของตัวเอง

แม่บอกว่า พ่อจากไปอย่างสงบ แต่ทรมานมาก
กับอาการในวาระสุดท้ายเสียงหายใจเฮือกสุด
ท้ายของพ่อยังเป็นเสียงที่แม่ฝันถึงทุกคืน

โจนาธาน พังแล้วก็อดเสียใจไม่ได้ที่ไม่ได้อยู่ใน
นาที่สุดท้ายของพ่อ

“แม่... ทำไมพ่อกถึงไม่บอกผม?”

โจนาธานถามเสียงแผ่วเบา แม่ในใจจะรู้สึกโกรธ
และเศร้า แต่เขาก็พยายามควบคุมอารมณ์ไว้

“พ่อแค่ไม่อยากให้ลูกต้องแบกรับความทุกข์
นั้น”

แม่ตอบ น้ำตาดูเหมือนจะรินขึ้นมาในเบ้าตา

“เขาเชื่อว่าการปล่อยให้ลูกได้ใช้ชีวิตอย่างมี
ความสุขจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด”

โจนาธานพยักหน้า แต่ความรู้สึกผิดที่ไม่ได้อยู่

ข้างพ่อในยามที่ท่านต้องทุกข์ทรมานกลับเข้ามา
มาโถมตีเขา “แต่ นี่คือโอกาสสุดท้ายของเรา พ่อ
ควรจะบอกเพื่อให้ผมได้อยู่เคียงข้างเขาในวัน
นั้น”

แม่เงียบไปชั่วขณะ รวากับว่ากำลังตรึงตรอง
คำพูดของลูกชาย

“แม่เข้าใจความรู้สึกของลูก แต่พ่อก็มีความคิด
และความแน่วแน่ในใจ เขาเลือกหนทางนี้แล้ว”

“และแม่เคารพการเลือกนั้นไหม?”

โจนาธานถามโดยไม่ละสายตาจากแม่

“แม่ทำได้เพียงทำตามที่เขาต้องการ”

แม่ตอบก่อนจะหันมามองโจนาธาน สายตาของเธอเต็มไปด้วยความรักและความเสียใจ

“แม่เสียใจที่ต้องเก็บความจริงนี้ไว้ แต่แม่ก็ไม่สามารถปล่อยให้ความทรงจำของพ่อถูกทำให้ขุ่นมัวด้วยความเศร้า”

“แม่... ถ้าผมสามารถย้อนเวลาได้ ผมอยากจะกอดพ่อเป็นครั้งสุดท้าย”

โจนาธานพูด แต่ใจกลับรู้สึกทรมานไปด้วยความคิดถึง รวากับคำพูดนี้สามารถย้อนเวลาจริง ๆ ได้

“ผมรู้สึกเหมือนว่าได้พลาดโอกาสที่สำคัญที่สุดในชีวิต”

“แต่ลูกยังมีโอกาสที่จะทำให้ความทรงจำของพ่อ
มีชีวิตอยู่ต่อไป” แม่ตอบด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่นขึ้น

“ลองคิดทบทวนดูว่าพ่อเคยสอนอะไรกับลูกบ้าง
และทำตามนั้น ลูกอาจจะสามารถทำให้พ่อ
ภาคภูมิใจแม่ในวันที่ท่านไม่อยู่แล้ว”

โจนาธานคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะถามต่อ

“แม่คิดว่าพ่อจะอยากให้ผมทำอะไร?”

“พ่ออยากให้ลูกเป็นคนที่ดีกล้าหาญ และทำตาม
ความฝัน”

แม่ตอบขณะที่เธอหันกลับไปทีกระถางต้นไม้เล็ก
ๆ ที่อยู่ข้างหน้าต่าง

“เขาจะไม่เคยอยากให้ลูกหยุดยังสิ่งที่รัก”

โจนาธานมองไปที่กระถางนั้น รู้สึกว่าแม่มันไม่
เล็ก ๆ นี่จะดูธรรมดา แต่ก็ป็นสัญลักษณ์ของ
การเติบโตให้กับชีวิตใหม่

“ผมจะทำให้พ่อภูมิใจ”

เขาพูดด้วยความมุ่งมั่น

“และผมจะไม่ให้ความเศร้าทำให้ผมหลงลืมว่า
เขาเป็นใคร”

แม่มให้ลูกชาย พวกเขาั่งอยู่ในความเงียบ แต่
อากาศรอบตัวกลับรู้สึกเต็มไปด้วยคำสัญญา
และความหวังใหม่ที่เกิดขึ้นในใจของทั้งคู่

ตอนที่ 4

ศพที่ไร้ซึ่งความทุกข์

ทรมาน

โจนาธานได้เห็นศพของพ่อที่โถงศพ ใบหน้า
ของ พ่อดูสงบ ไร้ซึ่งรอยความเจ็บปวดที่แม่เล่า
ให้ฟัง เขานึกในใจว่า นี่อาจคือการแสดงออก
ครั้งสุดท้ายของพ่อแล้ว ที่อยากให้พวกเขาจำ
เขาในแบบที่สงบและเข้มแข็งเช่นเคย

โจนาธานยืนอยู่หน้าโลงศพของพ่อ รู้สึก
เหมือนเวลาหยุดนิ่งไปสักพัก การได้เห็นพ่อใน
สภาพนี้ ทำให้เขารู้สึกได้รับความสงบ สแกนดู
ใบหน้าทีไรซึ่งความทุกข์ทรมาน ทำให้เขาระลึก
ถึงความทรงจำดีๆ ที่พ่อเคยมอบให้

"พ่อครับ..."

เสียงของโจนาธานดังขึ้นเมื่อเขาอดไม่ได้ที่จะ
พูดออกมา

“ผมจะไม่ลืมคำสอนของพ่อแน่นอน”

แม่ของโจนาธานยืนอยู่ข้างๆ ใบหน้าของเธอ
เปลี่ยนไป แต่ก็ยังแสดงออกถึงความเข้มแข็ง

“โจนาธาน พ่อของเธอจะอยู่ในใจเราเสมอ”

เธอบอกด้วยเสียงสั้นๆ

“เราต้องอดทนและเดินหน้าต่อไป”

“ผมรู้ครับ แม่”

โจนาธานพยักหน้า

“แต่การไม่เห็นพ่ออีกแล้ว มันรู้สึก... โหวงเหว”

“ใช่แล้ว แต่อย่าลืมว่าพ่อรักเราเสมอ”

แม่ตอบ พร้อมทั้งหลังน้ำตา

“เขาอยากให้เรามีความสุขและใช้ชีวิตอย่าง
เต็มที่”

ในช่วงเวลาที่ความเจ็บปวดเข้าปกคลุม จู่ๆ เสียง
ของน้องสาวโจนาธานก็ดังขึ้น

“พี่โจนาธาน ทำไมพ่อถึงไม่กลับบ้านอีก แม่บอก
ว่าพ่อไปเที่ยว...”

“เป็นการเดินทางที่ยิ่งใหญ่ที่เขาจะไม่กลับมา”

เขาตอบ พร้อมวางมือที่ไหล่ของน้องสาว

“พ่อจะอยู่กับเราในความทรงจำแหละ”

“พ่อจะไม่เหงาแล้วใช่ไหม?” น้องสาวถามอย่าง
ไร้เดียงสา

“พ่อจะไม่ต้องทนทุกข์อีกแล้ว”

โจนาธานพูดขึ้นอีกครั้ง “เขาจะได้พักผ่อน”

ขณะที่ทั้งสองนั่งเงียบๆ มองไปยังโรงศพที่มีพ่อ
อยู่ข้างใน จู่ๆ แสงจากหน้าต่างก็ค่อยๆ ส่องเข้า
มา สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและสงบ หากแต่ยัง
ทำให้พวกเขารู้สึกถึงการสูญเสียที่แสนเจ็บปวด

“เราไปทำอาหารที่พ่อชอบกินไหม?”

แม่เสนอขึ้น ทำลายความเงียบ “พ่อชอบ สปา

“เก็ตต์ของเธอมาก”

โจนาธานยิ้มขึ้น เขาคิดว่านี่อาจจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการระลึกถึงพ่อ

“ดีเลยครับ แม่ พวกเราจะทำให้พ่อได้เห็นถึงความรักของเรา”

“รีบไปเถอะ เราต้องทำด้วยใจ”

แม่ลุกขึ้นและจู่มือน้องสาวไป สร้างบรรยากาศของความหวังและความรักในครอบครัว แม้ในวันที่ความเจ็บปวดเข้าครอบงำ แต่พวกเขาก็ยังมีความรักที่จะนำพาในวงจรชีวิตต่อไปได้

ในครัวที่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของซอสมะเขือเทศ แม่หยิบกระปุกเครื่องเทศขึ้นมา

“โจนาธาน ไสพริกไทยหน้อยสิ ฉันจำได้ว่าพ่อ
ชอบรสจัด”

“ครับแม่”

โจนาธานตอบ ก่อนจะหัวเราะเบาๆ

“จำครั้งที่พ่อทำสปาเก็ตตี้ให้เราทานได้ไหม? ทั้ง
ห้องเต็มไปด้วยซอสร่ำ!”

แม่ยิ้มเมื่อคิดถึงเหตุการณ์นั้น

“ใช่ เขาตลกมากเสมอ”

ขณะที่ทำอาหารไป ทั้งสองก็เล่าเรื่องราวความ
ทรงจำดีๆ เกี่ยวกับพ่อ และในที่สุดเมนูสปาเก็ตตี้
ก็เสร็จพร้อมทั้งเสียงหัวเราะที่เต็มเต็มบรรยากาศ

แม้จะมีน้ำตา แต่ก็มาพร้อมกับความสุขในใจที่
สามารถจำพ่อได้อย่างมีชีวิตชีวา

โจนาธานกับแม่เดินเข้าไปในครัวที่เคยเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและกลิ่นหอมของอาหารที่พ่อ
ทำ แค่วิ่งตัวลงบนเก้าอี้ก็รู้สึกเหมือนมีพ่ออยู่ที่
นั่นกับพวกเขา บนโต๊ะอาหาร มีสูตรสปาเก็ตตี้ที่
พ่อเคยเขียนไว้ด้วยลายมือที่คุ้นเคย

“แม่ จำได้ไหมว่าพ่อบอกว่า ทำอาหารด้วยใจ
สำคัญกว่าสูตร?”

โจนาธานพูดพร้อมกับหยิบสูตรขึ้นมาอ่าน
“ถ้าเป็นอย่างนั้น เราอาจต้องใส่ส่วนผสมของ
ความรักลงไปด้วย”

“แน่นอนลูก” แม่ตอบพร้อมกับยิ้ม

“ความรักจะทำให้อาหารอร่อยขึ้นเสมอ”

ทั้งสองเริ่มต้นทำอาหาร แม่มีมือจะสั่นน้อยๆ จากความเศร้า แต่เสียงหัวเราะและการพูดคุยกันก็เริ่มกลับมา

“เธอจำได้ไหม ตอนเด็กๆ พ่อมักจะให้เราช่วยทำซอส?”

แม่ถามพลางสับกระเทียมอย่างระมัดระวัง

“ใช่ครับ!

เขาพูดเสมอว่ากระเทียมมีจิตวิญญาณ”

โจนาธานหัวเราะ

“และเขาก็บอกว่าส่วนผสมหลักคือ...”

“ความสุข!” แม่ตอบให้เสร็จ

เสียงของแม่ทำให้โจนาธานรู้สึกอบอุ่นขึ้น เขา
หันมามองแม่

“แม่คะ พ่อจะยิ้มมาก ถ้าเห็นเราทำอย่างนี้”

แม้เวลาเดินไปอย่างช้าๆ แต่บรรยากาศก็เริ่ม
สดใสขึ้น เมื่อเสร็จสิ้นการทำอาหาร ทั้งสองจัด
โต๊ะด้วยความรัก แมรีริน้ำซอสมะเขือเทศลงบน
จานสปาเก็ตตี้ พวกเขาไม่ลืมที่จะตั้งจานพ่อไว้
ด้วย

“ถึงแม้พ่อจะไม่อยู่กับเราแล้ว แต่รักของเขาจะ
อยู่กับเราเสมอ” แม่พูดด้วยน้ำเสียงเต็มไปด้วย
ความหวัง

“ใช่ครับ แม่”

โจนาธานตอบพลางมองไปยังจานอาหารที่แต่ง
แต้มด้วยความรัก ในขณะที่เสียงหัวเราะดังก้อง
ไปทั่วห้องครัว แม้จะไม่มีพ่ออยู่ที่นั่น แต่มุมเล็กๆ
ของความทรงจำและความรักยังคงมีชีวิตอยู่ใน
รูปแบบนี้

“ไปเถอะ ไปที่โรงศพกัน”

แม่พูด

“เราจะนำสปาเก็ตตี้ไปให้พ่อ”

โจนาธาน แสดงถึงความเห็นด้วย แล้วทั้งสองก็
พาตัวเองกลับไปยังโรงศพ มองเข้าไปด้วยความ
รักและความหวัง

“พ่อครับ เราทำสิ่งที่พ่อชอบมาให้แล้ว” โจ
นาธานกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรู้สึก

“และเราจะทำอาหารนี้อีกครั้งเพื่อระลึกถึงพ่อใน
ทุกๆ ปี”

โจนาธานและแม่ร่วมกันทำสปาเกตตีเพื่อนำไป
ให้พ่อที่โลงศพ แม่พ่อจะไม่อยู่แล้ว แต่ความรัก
และความทรงจำยังคงมีชีวิตอยู่ในอาหารที่พวก
เขาทำ พวกเขาสัญญาว่าจะทำอาหารนี้เพื่อ
ระลึกถึงพ่อในทุกๆ ปี

“ใช่ครับ พ่อจะอยู่ในหัวใจของเราเสมอ”

แม่กล่าวเสริม พร้อมกับวางจานสปาเกตตีไว้
ข้างๆ โลงศพ

“เราอยากให้พ่อรู้ว่าเราไม่เคยลืมพ่อ และทุกครั้ง
ที่เรากินอาหารนี้ เราจะนึกถึงความทรงจำดีๆ ที่
เราเคยมีด้วยกัน”

โจนาธานยิ้มให้กับแม่ แม้ว่าใจเขาจะเจ็บปวด แต่
ความรักที่พ่อมีให้พวกเขาจะไม่เสื่อมคลายไป
ไหน และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เขามีกำลังใจในการ
เดินต่อไป

“อย่าลืมสินะครับ แม่” เขาพูดต่อ

“เราจะทำให้ดีที่สุดให้เหมือนกับที่พ่อเคยทำให้
เรา”

“แน่นอน ลูก มันจะเป็นวิธีที่ทำให้พ่อรู้ว่าเรา
ยังคงรักและคิดถึงเขาเสมอ”

แม่ตอบด้วยน้ำเสียงแน่วแน่

“พ่อจะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเรา ไม่ว่าพ่อ
จะอยู่ที่ไหนก็ตาม”

ทั้งสองคนยืนอยู่ข้างโลงศพในขณะที่ความทรง
จำและแรงบันดาลใจจากพ่อชัดเจนขึ้นในหัวใจ
พวกเขารู้ว่าชีวิตยังคงเดินต่อไป แม้จะมีช่องว่าง
ที่พ่อทิ้งไว้ แต่ความรักของเขาจะอยู่กับพวกเขา
ตลอดไป ผ่านทุกช่วงเวลาที่มีความหมาย และ
อาหารที่พ่อชื่นชอบก็เปรียบเสมือนสะพานเชื่อม
ความทรงจำเหล่านั้นให้ยังคงมีชีวิตอยู่เสมอ

ตอนที่ 5

การจากไปท่ามกลาง

ธรรมชาติ

พวกเขาจัดงานศพแบบเรียบง่าย ตามสัติย์ของ
พ่อเพื่อนบ้านไม่กี่หลังที่อยู่ห่างออกไปก็มาร่วม
งาน เขาและแม่เลือกที่ฝังศพพ่อไว้บนเนินเขาสูง
เล็กๆ หลังบ้าน ซึ่งเป็นที่ที่พ่อชอบไปนั่งดูพระ
อาทิตย์ตก

โจนาธานเป็นคนกดโลงพ่อลงไปในหลุมด้วย
ตัวเอง มันหนักหน่วงและเจ็บปวด แต่เขาอยาก
ทำสิ่งนี้ให้พ่อ เป็นหน้าที่สุดท้ายของลูกชาย

เมื่อฝังโลงเสร็จ แม่ของโจนาธานเดินมาใกล้
พร้อมน้ำตาที่ไหลริน

“โจนาธาน ทำไมชีวิตถึงโหดร้ายแบบนี้?”
เธอถามเสียงสั่น

“แม่... เราต้องเข้มแข็ง”

โจนาธานตอบ ปาดน้ำตา

“พ่ออยากให้เราใช้ชีวิตอย่างมีความสุข”

“แต่เขาไม่อยู่แล้ว...” แม่พูดเสียงแผ่ว

“ใช่ แต่เขาอยู่ในใจเราเสมอ”

เขาโน้มตัวไปข้างหน้า มองดูเนินเขา

“เราจะทำให้พ่อภาคภูมิใจ”

ทั้งสองนั่งอยู่ที่เนินเขา สายลมพัดผ่าน พวกเขารู้ว่าความรักของพ่อจะไม่มีวันหายไปไหน.

เมื่อเสร็จสิ้นพิธีการทั้งหมด แสงสุดท้ายของวัน
ค่อยๆ หลุดออกจากขอบฟ้าโจนาธานนั่งอยู่บน
เนินเขา น้ำตายังคงไหลออกมาไม่ขาดสาย เขา
รู้สึกถึงความว่างเปล่าที่เข้ามาแทนที่พ่อที่จากไป
แล้ว

"โจนาธาน..."

แม่พูดเสียงแผ่ว หญิงสาวโอบกอดลูกชายจาก
ด้านหลัง

"พ่อของเราไม่อยู่แล้ว แต่เขายังคงอยู่ในใจเรา
เสมอ"

โจนาธานหันกลับไปมองหน้าแม่ น้ำตาของเขา
ไหลอาบแก้ม

“แม่... ฉันไม่รู้จะใช้ชีวิตยังไงโดยไม่มีท่าน”

“ชีวิตต้องเดินต่อไป ลูกจะต้องเข้มแข็ง”

แม่ตอบ พร้อมกับเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมา

“เรามีความทรงจำดี ๆ กับพ่อ ที่จะทำให้เรายึดได้
แม้ว่าท่านจะไม่อยู่แล้ว”

“แต่ท่านเป็นคนที่สอนฉันให้เผชิญโลกใบนี้”
เขาไหว้ขึ้นไปบนฟ้า

“ใครจะพูดคุยกับฉัน ถ้ามความคิดเห็นกับฉัน
ตอนที่ฉันมีเรื่องหนักใจล่ะ?”

แม่มองไปที่ลูกชาย

“เขายังคงอยู่ในตัวลูกลูกจะต้องเรียนรู้ที่จะ
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับตัวเองและทำตาม
ความฝันที่พ่ออยากให้ลูกทำ”

ขณะที่โจนาธานกับแม่ นั่งอยู่บนเนินเขา เสียง
ของธรรมชาติเริ่มเงียบลง จนมีเพียงเสียงลมที่
พัดผ่านมา ทำให้ทั้งสองเงียบไปพักหนึ่ง

“แม่...” โจนาธานเริ่มพูด

“ถ้าพ่ออยู่ที่นี้ ท่านจะบอกให้ฉันทำอะไรดีใน
ช่วงเวลานี้?”

แม่สูดลมหายใจลึก ๆ และเล่าออกมาว่า

“พ่อสนใจการทำสวน เขาเคยบอกว่า การปลูก

ต้นไม้ก็เหมือนการเริ่มต้นใหม่จะต้องมีความหวัง
แม้ว่าจะต้องรอคอยช่วงเวลาที่ยาวนาน

โจนาธานขมวดคิ้วแต่ก็รู้สึกได้ถึงความหวัง

“ฉันน่าจะปลูกรักแรกของเขาที่นี่... ต้นไม้ที่
ท่านชอบ”

“ใช่!” แม่กล่าวด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยพลัง

“เราจะทำให้ที่นี่เป็นส่วนของเราจะปลูกความ
รักและความทรงจำ”

อีกไม่กี่วันต่อมาทั้งสองเริ่มต้นปลูกต้นไม้ด้วยกัน
ที่เนินเขา เดินตามคำแนะนำที่พ่อเคยสอน ทุก
ครั้งที่พวกเขาปลูกลงไป พวกเขาารู้สึกเหมือนว่า

มีอะไรบางอย่างที่กลับมาทบทวนอยู่ในใจ

“แม่... ฉันรู้สึกเหมือนพ่อกำลังมองเราอยู่”

โจนาธานพูดพร้อมยิ้ม

“ใช่ค่ะ สายน้ำที่เราเห็นตรงนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างมัน
เวียนวนและกลับมาใหม่ในรูปแบบที่แตกต่าง”
แม่เต็มเต็มด้วยความมั่นใจ

เวลาผ่านไป พร้อมกับต้นไม้ที่เติบโตขึ้นเป็น
เพื่อนของพวกเขา ทั้งสองรู้สึกถึงความแข็งแกร่ง
ของครอบครัวและความรักที่ยังคงมีอยู่ แม้ใน
วันที่มืดมนที่สุด แต่ธรรมชาติสอนให้พวกเขารู้
ว่า ทุกการจากไปคือการเริ่มต้นใหม่ในชีวิต

ตอนที่ 6

ความเจ็บบหลังงานศพ

หลังจากเพื่อนบ้านกลับไปหมดแล้วบ้านก็กลับมาสู่ความเงียบอีกครั้ง โจนาธานนั่งอยู่บนเก้าอี้ในมุมหนึ่งของบ้านมองออกไปนอกหน้าต่าง ต่างที่มองเห็นเนินเขาที่พวกเขาเพิ่งจากมามันเป็นความเงียบที่แตกต่างจากทุกครั้งที่เขาเคยกลับมาเยี่ยมมันคือความเงียบที่ขาดหายไปอย่างถาวร

เมื่อเสร็จสิ้นพิธีการทั้งหมด แสงสุดท้ายของวันค่อยๆ หลุดออกจากขอบฟ้าโจนาธานนั่งอยู่บนเนินเขา น้ำตายังคงไหลออกมาไม่ขาดสาย เขารู้สึกถึงความว่างเปล่าที่เข้ามาแทนที่พ่อที่จากไปแล้ว

“โจนาธาน...”

แม่พูดเสียงแผ่ว หญิงสาวโอบกอดลูกชายจาก

ด้านหลัง

“พ่อของเราไม่อยู่แล้ว แต่เขายังคงอยู่ในใจเราเสมอ”

โจนาธานหันกลับไปมองหน้าแม่ น้ำตาของเขาไหลอาบแก้ม

“แม่... ฉันไม่รู้จะใช้ชีวิตยังไงโดยไม่มีท่าน”

“ชีวิตต้องเดินต่อไป ลูกจะต้องเข้มแข็ง” แม่ตอบพร้อมกับเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมา

“เรามีความทรงจำดี ๆ กับพ่อ ที่จะทำให้เรายึดได้ แม้ว่าท่านจะไม่อยู่แล้ว”

“แต่ท่านเป็นคนที่สอนฉันให้เผชิญโลกใบนี้”

เขาไหว้ฉันไปบนฟ้า

“ใครจะพูดคุยกับฉัน ถ้ามองความคิดเห็นกับฉัน
ตอนที่ฉันมีเรื่องหนักใจล่ะ?”

แม่มองไปที่ลูกชาย

“เขายังคงอยู่ในตัวลูก ลูกจะต้องเรียนรู้ที่จะ
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับตัวเองและทำตาม
ความฝันที่พ่ออยากให้ลูกทำ”

ขณะที่โจนาธานกับแม่นั่งอยู่บนเนินเขา เสียง
ของธรรมชาติเริ่มเงียบลง จนมีเพียงเสียงลมที่
พัดผ่านมา ทำให้ทั้งสองเงียบไปพักหนึ่ง

“แม่...” โจนาธานเริ่มพูด “ถ้าพ่ออยู่ที่นี้ ท่านจะ

บอกให้ฉันทำอะไรดีในช่วงเวลานี้?”
แม่สุดลมหายใจลึก ๆ และเล่าออกมาว่า

“พ่อสนใจการทำสวน เขาเคยบอกว่า การปลูก
ต้นไม้ก็เหมือนการเริ่มต้นใหม่จะต้องมีความหวัง
แม้ว่าจะต้องรอคอยช่วงเวลาที่มันโต”

โจนาธานขมวดคิ้วแต่ก็รู้สึกได้ถึงความหวัง

“จ้ะเราน่าจะปลูกรักแรกของเขาที่นี่... ต้นไม้ที่
ท่านชอบ”

“ใช่!” แม่กล่าวด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยพลัง

“เราจะทำให้ที่นี่เป็นสวนของพ่อเราจะปลูกความ
รักและความทรงจำ”

อีกไม่กี่วันต่อมาทั้งสองเริ่มต้นปลูกต้นไม้ด้วยกัน
ที่เนินเขา เดินตามคำแนะนำที่พ่อเคยสอน ทุก
ครั้งที่พวกเขาปลูกลงไป พวกเขาารู้สึกเหมือนว่า
มีอะไรบางอย่างที่กลับมาทบทวนอยู่ในใจ

“แม่... ฉันรู้สึกเหมือนพ่อกำลังมองเราอยู่”
โจนาธานพูดพร้อมยิ้ม

“ใช่ค่ะ สายน้ำที่เราเห็นตรงนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างมัน
เวียนวนและกลับมาใหม่ในรูปแบบที่แตกต่าง”
แม่เติมเต็มด้วยความมั่นใจ

เวลาผ่านไปพร้อมกับต้นไม้ที่เติบโตขึ้นเป็น
เพื่อนของพวกเขา ทั้งสองรู้สึกถึงความแข็งแกร่ง
ของครอบครัวและความรักที่ยังคงมีอยู่ แม้ใน
วันที่มืดมนที่สุด แต่ธรรมชาติสอนให้พวกเขา

ว่า ทุกการจากไปคือการเริ่มต้นใหม่ในชีวิต
วันแล้ววันเล่า โจนาธานและแม่อ้อย ๆ ดูแลต้นไม้
ที่พวกเขาปลูก พวกเขารดน้ำพวกเขา สังเกต
การเติบโตและพูดคุยกันอย่างมีความสุข บาง
ครั้งก็เล่าเรื่องราวที่พ่อเคยเล่าให้ฟังเกี่ยวกับการ
ปลูกต้นไม้ ซึ่งทำให้พวกเขารู้สึกใกล้ชิดกับพ่อ
มากขึ้น

“จำตอนที่พ่อลงมือปลูกต้นมะม่วงไหม?”

โจนาธานถามเสียงหัวเราะ

“เขายกกว่าต้นไม้ต้องการความรักและการดูแล
พิเศษ”

“ใช่ค่ะ และเรากำลังทำสิ่งนั้นอยู่กับต้นไม้ของเรา”
แม่ตอบอย่างเอาใจใส่

“พ่อคงภูมิใจที่เห็นเราทำตามที่ท่านสอนไม่ว่าจะ
อยู่ที่ไหน”

เมื่อวันเวลาผ่านไปสายลมและเสียงนกได้
กลายเป็นเพื่อนที่คุ้นเคย และทั้งสองเริ่มรู้สึกว่
ต้นไม้ที่ขึ้นนั้นไม่เพียงแต่เป็นพืชพันธุ์ แต่คือ
สัญลักษณ์ของความหวังและความทรงจำที่ยังคง
อยู่ในหัวใจของพวกเขา

“แม่ คิดใหม่ว่าเมื่อเรากลับมาที่นี่ในอีกหลายปี
ข้างหน้า เราจะเห็นต้นไม้เหล่านี้สูงใหญ่และมี
ผล?”

โจนาธานเอ่ยถามต่อ

“แน่นอนลูก เราจะกลับมาที่นี่และเราจะเห็นภาพ

ที่สวยงามที่เราสร้างขึ้นด้วยกัน” แม่ตอบขณะ
มองดูต้นไม้ที่เด่นชัดในแสงอาทิตย์

ด้วยการปลูกต้นไม้และการสร้างความทรงจำใหม่
โจนาธานและแม่ได้เรียนรู้ว่า แม้การพรากจาก
กันอาจทำให้รู้สึกเห็นความเหงา,แต่การร่วมแรง
ร่วมใจกันปลูกต้นไม้ สร้างอนาคตใหม่ ทำให้
พวกเขาารู้สึกว่าไม่มีอะไรที่สามารถทำลายความ
รักในครอบครัวได้ และสิ่งนี้ได้เติบโตในใจของ
พวกเขาเป็นความหวังและแรงขับเคลื่อนในทุก ๆ
วัน

เมื่อเวลาผ่านไป โจนาธานกับแม่ได้กลับมายัง
สถานที่นั้นอีกครั้ง และบรรยากาศที่เคยก่อตัว
เป็นความทรงจำได้กลับมาอยู่บนขอบฟ้าอีกครั้ง
ภายในใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

และความหวังเมื่อได้เห็นต้นไม้ที่พวกเขาปลูก
เติบโตสูงใหญ่และแตกกิ่งก้านสาขาออกมา

“ดูสิ แม่! มันเติบโตได้ดีจริง ๆ!”
โจนาธานพูดพลางชี้ไปที่ต้นไม้ที่มีผลสุกเต็มไป
หมด

แม่ยิ้มด้วยความภาคภูมิใจ “ใช่ค่ะ

นี่คือผลของความรักและการดูแลที่เราได้มอบ
ให้กับมัน หยาดเหงื่อและความตั้งใจของเราไม่
สูญเปล่าเลย”

เสียงนกร้องขับขานในอากาศเป็นทำนองที่เข้า
กับภาพที่งดงามนี้ทำให้ทั้งสองรู้สึกถึงการเชื่อม
โยงระหว่างธรรมชาติและชีวิต ครอบครัวที่รักกัน

และความหวังที่ยังคงเบ่งบานไม่ว่าเวลาจะผ่านไป
นานแค่ไหน

“การปลูกต้นไม้ไม่ใช่แค่การสร้างสิ่งสวยงามใน
โลก แต่คือการสร้างรากฐานของความรักและ
ความทรงจำค่ะ” แม่พูดต่อ

“และมันยังสอนให้เราเข้าใจถึงการเติบโตและ
การเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตด้วย”

โจนาธานมองไปที่ต้นไม้ที่เขาเคยหวังว่าจะมี
ชีวิตที่ดี เขารู้สึกถึงความอบอุ่นในหัวใจ

“แม่ครับ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะกลับมาที่นี่ปี
ละหนึ่งครั้ง เพื่อดูแลและเก็บเกี่ยวความทรงจำ
ใหม่ ๆ ร่วมกันนะครับ”

แม่พยักหน้าเห็นด้วย พร้อมกับยิ้ม “แน่นอนค่ะ นี่
คือจุดเริ่มต้นของการสร้างความทรงจำที่จะอยู่
กับเราไปตลอดชีวิต”

และในขณะนั้น สายลมที่พัดผ่านได้พัดพาเสียง
หัวเราะและความสุขไปทั่วทั้งป่าดูเหมือนว่า
ต้นไม้จะกลับมาเป็นสัญลักษณ์ของการเปลี่ยนที่
ไม่สิ้นสุด และความหวังที่ไม่มีที่สิ้นสุดเช่นกัน